

Հ Ի Ն Է Զ Ե Ր

Ն Ի Ն Ո Ի Է

Ա.

Կարծես դարերն են աղացուեք,
Շինեք փոփն այն վիթխարի,
Որուն ներքեւ քուն է մըսեք
Պարտուած կախարդը անցեալի:

Նըման անգղի մը ահարկու,
Յրհասական կ'իյնայիր դուն,
Մեղեքուդ մէջ այն օրերու,
Լեցուած միսով սերունդներու:

Կը լըսէիր ճառաջն հզօր
Մարգարէի սեւ պասգամին,
Բայց հանոյքի մահինն զագիր
Դարձուցեք էր քեզ իր գերին:

Այլեւ «պոռնիկ» ու «կամակոր»,
Ըսե պասգամին Սուրբ Մասեանին,
Զէիր լըսեք անգնդախոր
Կորսեանըդ զանգն ահարկու:

Բ.

Դեռ կը լըսեմ ռդբերն անոնց,
Որոնք երբեմն քու ջուրերուդ՝
Զերթ ըստուերներ ուռիներու,
Սիրերն իրենց կախեցին մութ:

Ու երգն անոնց՝ թել արիւնի,
Ու դարէ դար իբրեւ աղես,
Իբրեւ բողոք կը սաւառնի
Ժամանակի թելովն անեսն:

Թաթը յետոյ ճակատագրին,
Ուրմին վըրայ գողգողացող,
Կու գար անեսն մասն իր դնել
Ջանքունն ճակ ծակեփռի:

Գ.

Փռի բաղաւ, հոգիդ ո՞ւր է,
Տիգրիս առեւ է զայն լեզմէ,
Ջի ջուրերն իր օր մը նաօս,
Յետոյ խեղդկապ եղան քեզի:

Ջուր կ'որոնես պատկերդ աղուոր,
Ու օր մ'ինկաւ ջուրերուն խոր,
Կեսն է կապար ու անթափանց,
Մոխիրներուդ դէզին դիմաց:

Կարծես դարերն են աղացուեր,
Շինեւ փռին այն վիթխարի,
Ուրուն ներքեւ փուն է մըսեւ
Պարսուած կախարդը անցեալի:

ԵՂԻՎԱՐԴ

